

женъ ковчегъ отъ чамови дъски. Презъ прозорчето блѣстѣше вънъ слънчевия день, а тукъ, въ полутъмнитѣ жгли се гушеше една безнадеждна голотия и запустение. Тукъ, день, по день, бѣше живѣлъ своя животъ онзи, който лежеше сега прострѣнъ вънъ. Тукъ щѣха да продължатъ сжщия този животъ неговитѣ деца, които виеха преди малко, като добичета.

Момъкътъ поглади пламналото си чело, постоя още нѣколко минути, и отново излѣзе на стѣпалата. Докторътъ довършваше вече своята грозна работа. Съ игла въ ржка, той зашиваше кожата на обеления черепъ, и отвореното око, заедно съ вдигнатия мустакъ все така зловещо му се усмихваха. После прибра разтворения коремъ, и почна да шие и него. Въ тази минута, съвсемъ наблизо избухна отново одевешния вой. Всички стреснато извиха погледи къмъ кжщата. Надъ низката ограда на дворчето се подаваха, наредени една до друга, като че отсечени, тритѣ глави на децата, и викаха въ единъ гласъ: „О-о-о-о!..“ Съ измокрени отъ сълзи, нечисти и ужасени лица, тѣ гледаха вторачено своя баща — оголенъ, отпуснатъ въ ржцетѣ на тия